Пратениците бяха тъжни и замислени. Още щом ги зърна, той разбра. Само глухо попита:

- Е?

Мъка и гняв душаха гласа на боляра Сеслав. Обикновено тих и спокоен, сега очите му блестяха в буйна омраза.

- Нищо не стана. Отначало поискаха да се съветват. След това ни известиха, че не искат да знаят ни за тебе, ни за помощта ти.

Калоян се дръпна назад, сякаш бе получил плесница. Изплашен, конят му подскокна нагоре. След това, внезапно ударен от господаря си, той се обърна и пое пътя към Света гора. През където минеше царят, в лудото си бягство, смаяни люде се извръщаха и прекръстваха.

Сякаш червени облаци се тълпяха пред очите на Калояна. Буря се надигна в душата му, разпъна гърдите му в див яростен стон.

Такъв позор! Такава обида! Можеше ли той да ги преживее?

Още миг и той щеше да отключи на воля кипналата си кръв, още миг и той щеше да заповяда поход срещу надменните кръстоносци, в помощ на ромеите. И той щеше да смаже като червеи нахалните чужденци, дошли да се разпореждат в чужди земи като господари. Злавеща усмивка кривеше устата му.

О, те не познаваха Калояна, те не знаеха колко зло и жестоко може да бъде сърцето му, колко дръзка и отчаяна битката му... Горко им! И той се заканваше, че свят пеник.

Но когато стигна до гората и слезе от заморения кон, полека-лека старата мъдрост надделя над страшния му гняв. Той облегна пламналото си чело на дънера на един дъб и се замисли.

До като не получи последен отговор от папата по спора му с венгрите, той не можеше да се скарва с покровителствуваните от него кръстоносци. И после - ако латините бяха безумно надменни,